אמרים והדרכות
בעבודת קדש
של **מחנך**
בישראל

וירק את חניכיו

מעטו של הגאון
רבי **חיים יוסף**
אקרמן שליט"א

• גיליון י"ד •
כסלו תשפ"ז

הודיה

התינוקות המורגלים מהוריהם וממחנכיהם להשאל: מה אומרים? לאחר זבד טוב שזבדום ומפטירים בשפה רפויה "תודה", ירגילו עצמם בימים אלו להלל ולתודה הפורצים מאיליהם וכחובה נעימה וקדושה והכרה בניסיו של המקום כשהם מצטרפים לעומדים על גבם ויחד כולם מודים ומרננים לעשה נפלאות גדולות לבדו

מאמר י"ד:

נס להתנוסס

מאי חנוכה - על איזה נס קבעוה?

נעשה בו נס והדליקו מפך אחד של שמן שהיה מונח בחותמו של כהן גדול ולא היה בו אלא להדליק יום אחד - שמונה ימים. לשנה אחרת קבעום ועשאום ימים טובים - בהלל - והודאה. (שבת כא:)

ליניק בן זמננו המוצף בשפע הבלתי נדלה, וכל אשר שאלו עיניו לא אצלו המבוגרים ממנו מחשש לאזעקות העולות ויורדות צריך שתוקדם הרגשת החֶסֶר והאיִן, לפקוח את רגשותיו שיש בעולמנו זה גם עתות מצוקה וזמני מחסור ולהקיש לבן האמה בן הי"ז המוטל תחת אחד השיחים צִחֲה צמא, ואמו ממאנת לראות במותו, ומלאכי השרת מקטרגים עליו ממעשי צאצאיו בעתיד ולמרות כן שמע אלקים אל קול הנער באשר הוא שם.

או בסיטואציה בת ימינו באותם מאחינו ואחיותינו יושבי חשך וצלמות במנהרות עזה שנפשם כלתה ונכספה למעט מי שתיה נקיים או ללטוף של קרני שמש חמה במשך חדשים עד שהמתיר אסורים קרא להם דרור ושבו בנים לגבולם.

ולחדד וללמוד בקל וחומר שכאשר צרכי גבוה נעדרים ואין אנו - כנסת ישראל - יכולים להאיר לפניו יתברך בנרות המערכה הרי זו שעת מצוקה **לאומית** [ולהבדיל באלף הבדלות ממחיר הדלק המאמיר לגבי הנשיא האמריקאי] וחובת **הכל** להפיק רצונו ולעשות ציוויו.

ואם יחכם המלמד להשחיל את ההדור והחביבות של שלומי אמוני ישראל שלא להשתמש בהיתר ההלכתי של "טומאה הותרה בצבור" אלא לדחוק בכל האפשר ולהדליק בשמן זית זך וחתום בחותמו של כהן גדול דוקא, כמשל חי ומוכח ל"מהדרין" המשמש כמוטיב מרכזי בכל הליכות המצוה החביבה ביותר (רמב"ם סוף הלכות חנוכה) ולא כשבלונה השחוקה שבדורותינו שכל דבר כלול ב"מסירות נפש".

יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם.
(תהילים קז)

חובת בעל הנס שלא להיות כפוי טובה אלא להכיר בנסו, ולהוקיר את המיטיבו והגומל עמו ולהודות לפניו בספור הנס ובשיח בכל נפלאותיו ובשיר והלל והודאה לפניו.

וכל החיי"ם יודוך סלה, ארבעה שהוזכרו במזמור ק"ז צריכים להודות בקהל עם שתרי מינייהו דרבנן. (ברכות נד:)

וכשרבתה הטובה והפליא חסדו עם ישראל עם קרובו המתינו חכמי אותו הדור להכיר בשפע הרוחני שנגה מאור המנורה הטהורה שבדרום - והרוצה שיחכים ידרים - והשכילו והחכימו לקבעם לימים שמותרים בעשית מלאכה אך עם זאת קבועים לקרות ולגמור בהם את ההלל, ולומר על הניסים בהודאה בתפילה ובברהמ"ז. (פרסומי ניסא)

התינוקות המורגלים מהוריהם וממחנכיהם להשאל: מה אומרים? לאחר זבד טוב שזבדום ומפטירים בשפה רפויה "תודה", ירגילו עצמם בימים אלו להלל ולתודה הפורצים מאיליהם וכחובה נעימה וקדושה והכרה בניסיו של המקום כשהם מצטרפים לעומדים על גבם ויחד כולם מודים ומרננים לעשה נפלאות גדולות לבדו.

חדוש חנוכי מלמדנו הרמב"ם (פרק ג' מחנוכה):

שהתקינו חכמים שבאותו הדור שיהיו שמונת הימים האלו ימי שמחה והלל, ומדליקין בהם הנרות, "להראות ולגלות הנס". בהודאה - היינו בעצם הדלקת הנרות המראים ומגלים הנס.

הנרות הללו קדש הם - כדי להודות ולהלל לשמך הגדול.

המלמד שיעלה שלהבות הנרות בכתתו בימים ששוהים הצאן קדשים בהם [בלא ברכה] יפיץ אור קדש ושירת הודיה בלבותיהם [וזכה דורנו לנורות חשמל מרצדות שלא יהא בהן החשש של השולח את הבעירה ביד חש"ר].

בפעולות נשגבות אלו יתקדשו ילדינו וטפנו בקדושת הגוף היהודי שנקבע בהם על שם הפעם **אודה את ה'**, ולא ימירום בקדושת דמים של "חנוכה געלט", ועל אחת כמה וכמה שלא ידשנו עצמם בסעודות הרשות ובסופגניות הנחטפות כדת היום.

לבני בינה - קבעו שיר ורננים!

ליניק בן זמנו המוצף בשפע הבלתי נדלה, וכל אשר שאלו עיניו לא אצלו המבוגרים ממנו מחשש לאזעקות העולות ויורדות צריך שתוקדם הרגשת התֶסֶר והאין, לפקוח את רגשותיו שיש בעולמנו זה גם עתות מצוקה וזמני מחסור

תורה אור - מאן דאתעסק באורייתא זכי להוא נהורא עילאה דאדליקת שרגא בגויה ואיצטריך עובדא לכילעי באורייתא כדי לאנהרא שרגא. ונהורא בלא שרגא - אוף הכי יכול לאנהרא

בהערכה עצומה למצדיקי הרבים מלמדי התינוקות של בית רבן בכל אתר ואתר
אור תורת לימודכם מאירה אתכם ואת העולם כולו. אשריכם! ואשרי חלקכם!

• זכות עלון כסלו נתרם •
לזכותו של ידידנו מצדיק הרבים ככוכבים **הר"ר שלומי דהאן** שליט"א
שיזכה להמשיך בעשייתו הברוכה להעמדת תלמידים נאמנים לה' ולתורתו

יו"ל ע"י המכון להוצאת כתבי הגאון רבי **חיים יוסף אקרמן** שליט"א

לקבלת גיליון זה **'וירק את חניכיו'** בדוא"ל:

@4118rklm
moc.liamg